

Hồi 6

Ngân Kiều thôn thân bí khôn lường

Âu Dương Thu đứng bên lặng lẽ theo dõi cuộc đối thoại giữa La Võng Cơ, lúc đầu chàng rất hồi hộp, nhưng rồi mỗi lúc càng thêm lầy làm lạ, thậm nhủ:

- Thiên Võng tiên tử La Võng Cơ hiển nhiên là con gái của long đầu Hải Long hội và là một nữ sát tinh xinh đẹp nhưng lạnh lùng. Chỉ bằng việc nàng ta hiện thân đã khiến cho những người vây quanh xem náo nhiệt sợ hãi lui ra xa, cũng đủ biết nàng ta là một người rất ngang tàng rồi.

Vậy mà nàng ta chẳng những đối xử khác biệt với mình, mà cả vị lão nhân cuồng ngạo này dường như cũng hết sức nhẫn nhịn.

Qua lời nói của lão nhân này, dường như biết rất rõ về La Võng Cơ, nhưng lại giả vờ không biết, luôn buông lời khích bác nàng ta, cố ý gây hấn.

Hai người một già một trẻ này cứ chỉ đều hết sức quái dị, khiến người cảm thấy thân bí khôn lường. La Võng Cơ thì đã lộ ra một chút lai lịch, nhưng lão nhân này vẫn thân tàn bất lộ.

Âu Dương Thu lúc gặp lão nhân này trên biển, thấy ông có hành động quái đản, ngỡ ông ta là một kỳ nhân dị sĩ, rất muốn biết danh tánh, nhưng lão nhân giả điếc, hỏi gà đáp vịt, khiến Âu Dương Thu không được như ý.

Giờ nghe lão nhân chịu nói ra danh tánh với La Võng Cơ, nghĩ ông hẳn sẽ báo một danh hiệu lừng lẫy võ lâm. Ngờ đâu lão nhân sau khi quay người lại, vươn vai ngáp dài, uể oải nói:

- Lão phu họ Lão, tên thứ nhất là Tiên Bồi, tên thứ nhì là Già, muốn gọi lão Tiên Bồi hay lão Già cũng được, đằng nào lão phu cũng chẳng bận tâm.

“Lão tiên bồi” là do Âu Dương Thu đã gọi, còn “lão già” là do La Võng Cơ gọi, vậy mà lão nhân lại lấy đó làm danh tánh báo ra, rõ ràng là có ý bỡn cợt hai thiếu niên nam nữ này.

Âu Dương Thu bởi có lòng kính trọng lão nhân này, tuy rất nực cười, nhưng không để lộ ra mặt, có điều là cũng có chút thất vọng.

La Võng Cơ nghe xong, bỗng bật cười khanh khách.

Lão nhân không chờ La Võng Cơ cười dứt đã run lẩy bẩy quay người đi, vẻ như sợ hãi bỏ chạy.

Nhưng lão nhân vừa chạy được hai bước, đã bị La Vồng Cơ nhẹ nhàng vươn tay chụp lấy cổ áo, không động đậy được nữa.

La Vồng Cơ khúc khích cười nói:

- Lão tiên bói sao lại bỏ chạy vậy?

Lão nhân càng thêm run rẩy dữ dội, sợ sệt đáp:

- Lão... lão sợ không sống được nữa!

Âu Dương Thu thấy dáng vẻ tội nghiệp của lão nhân thật chẳng giống người có võ công cao siêu, khác hẳn những lúc vững vàng ngồi trên mặt biển, thả câu ăn cá và dùng khí kình làm dậy sóng to, đánh vỡ chiếc thuyền nhỏ của chàng, nên chàng càng thêm thắc mắc về lão nhân này.

Chỉ nghe La Vồng Cơ ngạc nhiên hỏi:

- Lão tiên bói sợ gì vậy?

Đồng thời buông tay ra, lão nhân bủn rủn ngồi xuống đất run giọng đáp:

- Lão phu sợ tiếng cười của cô nương!

- Lạ thật, lão tiên bói đã nói là ngay cả Hoạt Diêm Vương cũng chẳng sợ, sao lại sợ tiểu nữ cười, vậy là lão tiên bói đã biết tiểu nữ là ai rồi phải không?

- Không, không, lão không biết cô nương là ai, nhưng lão nghe nói ở đây có một người con gái danh hiệu là Thiên Vồng tiên tử La Vồng cơ, ai mà gặp nàng ta, hễ nghe nàng ta cười là bảo đảm mất mạng, nên...

- Nên lão tiên bói nghe tiểu nữ cười, tưởng là đã gặp nàng ta chứ - Vâng vâng vâng, cầu mong cô nương không phải là nàng ta!

- Vậy tiểu nữ cho lão tiên bói biết, tiểu nữ là...

Lão nhân trao mắt:

- Là gì?

La Vồng Cơ chậm rãi nói:

- Là con gái của Hoạt Diêm Vương La Tu, đại long đầu Hải Long hội, và cũng chính là người con gái có danh hiệu Thiên Vồng tiên tử La Vồng Cơ hễ cười là giết người mà lão tiên bói đã nghe.

- Ôi chà! Cô nương đừng đùa chứ! Lão...

Lão nhân bỗng nín bật, “phịch” một tiếng ngã xuống đất ngất xỉu.

- Ông ấy đã sợ đến ngất xỉu rồi!

Âu Dương Thu vừa nói vừa ngồi xổm xuống, xoa bóp cho lão nhân.

La Vồng Cơ đứng bên, như vì một việc gì đó, đắm chìm trong suy tư lát sau, lão nhân dần hồi tỉnh, ngồi dậy nhìn Âu Dương Thu nói:

- Lão đã chết rồi ư?

La Võng Cơ liền từ suy tư trở về thực tại, tranh trước nói:

- Lão tiên bối chưa chết đâu!

- Lão chưa chết ư? Vì sao cô nương không giết lão?

- Vì sao tiểu nữ lại phải giết lão tiên bối chứ?

- Chẳng lẽ cô nương chịu từ bỏ thói quen của mình hay sao?

La Võng Cơ thở dài não ruột:

- Thói quen của mọi khi lắm lúc cũng có thể thay đổi, huống hồ La Võng Cơ này...

Nàng bỗng ngưng lời, không nói tiếp nữa.

Ngay khi ấy, lão nhân bỗng “cạch” một tiếng, dùng miệng cắn đứt ngón giữa tay trái, máu tuôn xối xả, nhưng không hề có vẻ đau đớn, nhìn La Võng Cơ nói:

- Hôm nay lão tự cắn đứt một ngón tay để tạ ơn đã không giết của La cô nương, nếu hữu duyên mai này sẽ tái ngộ. Hai vị đều có thiên phú bẩm dị, thuộc lương tài thượng thừa. Trên giang hồ hiện nay có một hào kiếp đẫm máu đang ngầm nhen nhúm và phát triển, rất mong hai vị có thể chung lưng đấu cật cứu vãn nguy cơ, thật hết sức may mắn cho giới võ lâm.

Lão nhân dứt lời, liền tức tung mình ra biển, lướt đi trên sóng nước.

Âu Dương Thu vừa định đuổi theo, nhưng bị La Võng Cơ nắm tay giữ lại, lắc đầu nói:

- Âu Dương huynh đệ, không nên.

Âu Dương Thu vội nói:

- La tử tử buông tay ra mau, tại hạ có điều cần hỏi ông ấy.

- Vị tiên bối này hành động quái dị, nhưng theo những lời sau cùng, ông ấy hẳn là một vị kỳ nhân dị sĩ có lòng cứu vãn kiếp nạn giang hồ. Điều mà ông ấy không muốn nói, huynh đệ hỏi cũng vô ích.

Vả lại, huynh đệ cũng chưa chắc đuổi kịp ông ấy.

Âu Dương Thu nghe La Võng Cơ nói rất có lý, bèn nói:

- Tại hạ càng nghĩ càng lầy lăm lạp về bốn câu thơ ông ấy đã ngâm, chẳng hay La tử tử có chú ý đến không?

Chàng lúc này đã hiểu khá nhiều về La Võng Cơ, nhận thấy nàng tuy lạnh lùng khiếp người, nhưng không phải là người lòng dạ độc ác, ngang tàng không biết lẽ phải, nên tiếng gọi La tử tử rất là thân thiết.

La Võng Cơ thật cũng có thiện cảm với Âu Dương Thu, nhưng đó không phải vì chàng là con trai của Âu Dương Hàn đại hiệp danh trấn giang hồ, mà là nàng thấy Âu Dương Thu tuy có ba vết sẹo tím góm ghiếc, nhưng chàng mày kiếm mắt sao, mũi thẳng

miệng vuông, vẫn còn có vẻ anh tuấn phong độ. Hơn nữa, về khuyết điểm trên mặt Âu Dương Thu, chẳng hiểu sao nàng rất có hy vọng chữa khỏi.

Nói chung, vị nữ sát tinh khiến người nghe danh táng đờm này trong thời gian ngắn ngủi từ trong đáy lòng đã nảy sinh một thiện cảm chưa từng có, chính nàng cũng không hiểu nổi, chỉ cảm thấy nó có sức ảnh hưởng rất lớn đối với nàng mà thôi.

Lúc này nghe Âu Dương Thu gọi “La tử tử” một cách thân thiết, khiến nàng hết sức vui sướng, bất giác mặt ửng đỏ, nhoẻn cười nói:

- Âu Dương huynh đệ, ngu tử có nghe rõ bốn câu thơ ấy, nhưng nhất thời cũng không hiểu nghĩa.

Âu Dương Thu cũng bất giác nghe lòng xao xuyến trước nụ cười quyến rũ của La Võng Cơ, và sự nhớ lời nói của lão nhân quái dị kia, bỗng hỏi:

- La tử tử, vị lão tiên bối khi nãy sao lại nói tử tử hễ cười là giết người, việc ấy có thật không?

La Võng Cơ nhẹ gật đầu, thở dài nói:

- Một người hiểu sát không hẳn là do bản tính, La Võng Cơ này lúc bảy tuổi đã theo sư phụ học võ công, mười lăm tuổi hành đạo giang hồ, quả đã giết không ít người. Ngu tử dám thề với trời đất là chưa bao giờ giết lầm một người tốt nào, mặc dù Hải Long hội của gia phụ chẳng phải là một tổ chức chính đại gì trong giới hiệp nghĩa, nhưng ngu tử chưa từng làm việc gì cho Hải Long hội, mà chỉ tự ý bôn ba trên giang hồ ba năm, chẳng ngờ lại tạo được ngoại hiệu Thiên Võng tiên tử.

Âu Dương Thu tán đồng:

- Người trong giới võ lâm chúng ta bằng vào bản lĩnh của mình càng diệt trừ được nhiều ác tặc thì càng mang lại nhiều an toàn cho lương dân, chỉ cần hành sự không hồ thẹn với lương tâm, có gì là không được?

- Nhưng người đời thiếu sáng suốt, đa số hay nghe lời đồn thất thiệt, có mấy ai dám đứng ra bảo vệ công lý, nhận định rõ thiện ác phải trái? Do đó, hễ giết người nhiều là khó khỏi mang tiếng ác.

- La tử tử nói đó cũng là đạo lý thực tế, nhưng chúng ta chỉ cần lòng yên ổn, cũng chẳng cần bận tâm đến vấn đề ấy.

Âu Dương Thu nói đến đó, ngưng chốc lát bỗng hỏi:

- Võ công của La tử tử hẳn là rất kiệt suất, chẳng hay lệnh sư là vị cao nhân nào vậy?

La Võng Cơ khiêm tốn đáp:

- Võ công xoàng xĩnh của ngu tử sao thể được gọi là kiệt suất? Âu Dương huynh đệ chớ quá tâm bức La Võng Cơ này, gia sư là Vô Ưu thượng nhân.

Âu Dương Thu trầm ngâm:

- Vô Ưu thượng nhân... La tử tử có biết trên giang hồ có vị tiền bối đạo hiệu là Thái Hư thượng nhân không?

La Võng Cơ ngẫm nghĩ chốc lát:

- Chưa từng nghe nói... ầu Dương huynh đệ hỏi thăm Thái Hư thượng nhân chi vậy?

Ấu Dương Thu ngẫm nghĩ một hồi, đoạn bèn kể lại chuyện nhà gặp thảm biến, phụ thân sống chết không rõ, lập chí quyết báo thù cho gia đình, nghe nói trên đời này với Thái Hư thượng nhân là võ công cao nhất, nên phải tìm ông bá sư học võ, nhưng khổ nỗi không biết Thái Hư thượng nhân ở đâu, nên mới đến Đại Lý, vốn định tìm chi giao của phụ thân là Nhị Hải cư sĩ hỏi thăm, nào ngờ Nhị Hải cư sĩ cũng đã thăm tử, nên mới trôi dạt tha hương, chỉ giấu diềm chuyện Thiết Bốc thần y chỉ điểm và những gì đã nghe và thấy trong Ly Biệt Câu Nghe xong, La Võng Cơ thở dài nói:

- Thì ra ầu Dương huynh đệ cảnh ngộ bi thảm như vậy. Theo lời huynh đệ, lệnh tôn e dữ nhiều lành ít, vậy là cái chết của Lam Tâm Long phụ phụ với Nhị Hải cư sĩ hẳn không phải do lệnh tôn gây ra, thế thì...

Ấu Dương Thu quả quyết:

- Họ đều là bạn thân của gia phụ, tiểu đệ dám khẳng định không phải do gia phụ sát hại. Vì vậy, tiểu đệ phải học thành tuyệt kỹ, điều tra rõ trắng đen vụ án này hầu rửa sạch nỗi oan này cho gia phụ.

La Võng Cơ ngược mặt nhìn vàng thái dương đã ngã sang tây, nói:

- Ấu Dương huynh đệ tuổi tuy nhỏ, nhưng ý chí thật đáng khen, ngu tử nhất định sẽ tìm cách giúp huynh đệ hoàn thành ước nguyện.

Hôm nay trời đã sắp tối, xin mời đến tề xá nghỉ tạm một đêm, để ngu tử hỏi thử gia phụ xem, không chừng biết được tung tích của Thái Hư thượng nhân cũng nên.

- Vậy thì làm phiền La tử tử quá, sao được?

- Ấu Dương huynh đệ sao lại nói vậy? Chúng ta đi thôi!

Ấu Dương Thu lúc này cũng chang biết quyết định thế nào, hơn nữa trên mình không còn đồng xu, bụng lại đói meo, La Võng Cơ đã có thành ý, nên cũng không từ chối nữa, bèn theo La Võng Cơ đi về phía căn cứ địa của Hải Long hội.

Hai người cùng sóng vai nhau bước đi dọc theo bờ biển, vừa đi vừa trò chuyện, cười nói vui vẻ.

Những người đi dạo trên bờ biển gặp La Võng Cơ thấy đều khom mình thi lễ tránh đường, oai danh của Thiên Võng tiên tử quả không hư truyền.

Đúng là “Cửu hạn phùng tam vũ, tha hương ngộ cố tri” Ấu Dương Thu với La Võng Cơ tuy không phải cố tri nhưng bình thủy tương phùng, vừa mới gặp như đã quen nhau từ thuở nào, đó là cá tính hai người thật quá gần gũi.

Đôi thiếu niên nam nữ này chỉ trong thời gian tiếp xúc ngắn ngủi lòng đã thâm gieo hạt giống ái mộ lẫn nhau, chuyện giữa nam nữ thật là kỳ diệu.

Hai người đang đi, La Võng Cơ bỗng thờ dài nói:

- Âu Dương huynh đệ, ngu tử có điều này không biết có nên nói ra hay không?

Âu Dương Thu đưa mắt nhìn khuôn mặt xinh đẹp lộ vẻ băng khuâng của La Võng Cơ, thành khẩn nói:

- Tiểu đệ với tỷ tỷ bình thủy tương phùng, được tỷ tỷ xem trọng, ơn nặng như núi, lòng vô cùng cảm kích, tỷ tỷ có điều gì cứ nói thẳng ra đi!

La Võng Cơ lại buông tiếng thờ dài nói:

- Ôi chẳng hiểu sao từ lúc gặp huynh đệ, ngu tử cảm thấy bỗng dung tất cả đều thay đổi, ngu tử có một câu hỏi, mong huynh đệ hãy thành thật trả lời.

- Câu hỏi gì xin tỷ tỷ cứ nói.

- Huynh đệ nhận thấy con người ngu tử thế nào?

- Tiểu đệ nhận thấy tỷ tỷ rất tốt, người đã xinh đẹp lại thông minh mau mắn, hơn nữa lại rất trọng nghĩa khí giang hồ.

- Nhưng kẻ khác lại cho ngu tử là một người lòng dạ rắn rết.

- Đó là nhận xét của tiểu đệ đối với tỷ tỷ, còn kẻ khác tiểu đệ không cần biết.

- Vậy là huynh đệ thích ngu tử phải không?

- Đương nhiên, nhưng...

- Nhưng sao?

- Tiểu đệ... tiểu đệ...

Âu Dương Thu ngập ngừng một hồi, không nói tiếp nữa, La Võng Cơ thông minh dường nào, sao không biết chàng vì diện mạo xấu xí nên tự ti mặc cảm, vội lái sang chuyện khác nói:

- Âu Dương huynh đệ, mai kia nếu huynh đệ đạt thành chí nguyện, có chịu gặp ngu tử nữa không?

Âu Dương Thu chẳng chút đắn đo đáp:

- Nếu tiểu đệ được tròn ý nguyện, điều trước tiên là đến Đại Lý gặp lại tỷ tỷ.

La Võng Cơ vô vàn vui sướng:

- Ngu tử hết sức cảm tạ huynh đệ, khi nào chúng ta gặp lại nhau, tỷ sẽ tặng cho huynh đệ một món lễ vật rất quan trọng đối với huynh đệ.

- Lễ vật gì mà quan trọng vậy?

- Bây giờ chưa thể nói ra, vì món lễ vật ấy có được chẳng dễ, ngu tử Chưa chắc có thể lấy được, nhưng ngu tử sẽ bất chấp mọi hy sinh lấy cho bằng được, thậm chí...

La Võng Cơ bỗng ngưng lời, Âu Dương Thu thắc mắc nói:

- Vật ấy chẳng dễ lấy được, vậy La tỷ tỷ hà tất vì tiểu đệ...

- Thôi, chúng ta không nói về chuyện ấy nữa. Nói chung sau này huynh đệ hiểu tâm ý của ngu tử là được rồi.

Âu Dương Thu hết sức thắc mắc về thái độ lập lừng của La Võng Cơ, không biết nàng sẽ tặng cho mình vật gì, nhưng biết hẳn là rất quý báu, mặc dù rất muốn biết rõ, nhưng hiện tại nàng không muốn nói ra, chàng cũng chẳng thể ép buộc, đành nói:

- La tử tử rất tốt với tiểu đệ thế này, thật tiểu đệ không biết lấy gì báo đáp.

- Ngu tử đã nói rồi, chỉ cần huynh đệ hiểu được tâm ý của ngu tử là ngu tử đủ mãn nguyện rồi, đâu cần huynh đệ phải báo đáp. Và lại, Chuyện này còn xa vời lắm.

Âu Dương Thu bỗng ngừng lên, chỉ thấy phía trước xuất hiện một trang viện hùng vĩ, trước là nước, sau là núi, cây xanh bao quanh, hết sức tao nhã, bèn nói:

- La tử tử hãy xem, đây là đâu mà phong cảnh lại đẹp thế nhỉ?

La Võng Cơ cười bí ẩn:

- Nếu âu Dương huynh đệ quả thật thích tòa trang viện này thì chúng ta hãy và ở đi.

Âu Dương Thu ngẩng người:

- Tiểu đệ không quen biết với trang chủ, sao thế được?

La Võng Cơ mỉm cười:

- Huynh đệ không quen biết nhưng ngu tử biết, sao lại không thế được?

Âu Dương Thu chột hiểu:

- Chẳng lẽ đây là quý phủ ư?

La Võng Cơ bắt chước giọng điệu khí khái của nam nhi giang hồ cười nói:

- Không dám, không dám! Đây là căn cứ địa của Hải Long hội và cũng là hàn xá, xin mời âu Dương huynh đệ!

Đoạn khom mình chìa tay mời, nghiêng mặt ném cho Âu Dương Thu một nụ cười duyên dáng, trông hết sức khả ái.

Âu Dương Thu sực nhớ lại gương mặt lạnh như băng của La Võng Cơ lúc vừa mới gặp, so với bây giờ thật khác hẳn như thể hai người, bất giác thán nhủ:

- Nàng ta thật là một người con gái kỳ bí.

Đoạn cũng bắt chước bộ điệu của La Võng Cơ chìa tay nói:

- Không dám, không dám! Đây là quý phủ, xin mời La tử tử vào trước.

Thế là hai người đối mặt, bốn mắt chạm nhau, cùng cười phá lên.

Ngay khi ấy, bỗng nghe tiếng lạc reo vang, Âu Dương Thu ngẩng lên nhìn, chỉ thấy tám đại hán áo xám vạm vỡ từ trong cách rừng trước trang viện bước ra, dàn thành một hàng ngang, nhìn về phía này ôm quyền thi lễ, cùng cúi thấp đầu, đứng yên không nói một lời, vẻ như đón khách nhưng lại không giống.

La Võng Cơ mỉm cười nói:

- Âu Dương huynh đệ, chớ khách sáo! Cửa trang đã mở, xin mời!

Đoạn liền dẫn trước đi về phía tám đại hán áo xám, Âu Dương Thu thoáng lưỡng lự, rồi cũng theo sau tiến tới.

Khi còn cách tám đại hán áo xám khoảng mười bước, La Võng Cơ dừng chân, quay người lại nói:

- Âu Dương huynh đệ, khi đi ngang qua tám vị huynh đệ này, hãy từng bước theo sau ngu tử, tuyệt đối không được đi bừa. Và trong Ngân Kiều thôn này tất cả đều khác với ngoại giới, song huynh đệ chớ lấy làm lạ.

- Tiểu đệ xin nhớ kỹ lời dặn của La tử tử.

La Võng Cơ lại quay về phía tám đại hán áo xám nói:

- Vị Âu Dương thiếu hiệp này là bạn của bốn cô nương, bốn cô nương phải đưa y vào trang.

Tám đại hán áo xám nghe vậy, liền cùng quay lưng lại, chính giữa chừa ra một con đường vào rừng.

Âu Dương Thu chú mắt nhìn, cánh rừng trước trang viện này chỉ rộng mười mấy trượng, cây trồng thành hàng to cỡ miệng bát hết sức ngay ngắn.

Chàng bất giác hoài nghi thầm nhủ:

- xem ra cánh rừng này hẳn là có vấn đề, nếu không...

Trong lúc suy nghĩ đã theo sau La Võng Cơ đi qua khỏi tám đại hán áo xám, từ từ đi vào rừng.

Trong rừng hoàn toàn tĩnh lặng, không bóng người mà cũng chẳng có bóng chim, trên mặt đất là thảm cỏ xanh mượt, thật là một nơi hóng mát lý tưởng vào mùa hè.

Âu Dương Thu vừa đi vừa nhìn, chỉ thấy La Võng Cơ có khi đi qua ba ngọn cây là rẽ ngoặt, lúc thì đi qua năm cây không nhất định, nhưng bước đi hết sức thận trọng, như là đi sai một bước là gặp nguy hiểm ngay.

Chàng tuy không hiểu biết về ngũ hành độn số, cửu cung bát quái, nhưng thấy vậy cũng biết cánh rừng này hẳn là một hàng rào bảo vệ quan trọng của Ngân Kiều thôn.

Sự suy luận của Âu Dương Thu lập tức được chứng thực, bởi khi La Võng Cơ đưa chàng lên đến thềm đá trước công trang viện, nàng mới thở phào một hơi dài, thần thái cũng không còn căng thẳng như lúc ở trong vườn nữa.

Trước công trang viện cũng có tám đại hán áo xám, chia nhau đứng hai bên tả hữu, vừa thấy La Võng Cơ và Âu Dương Thu cũng ôm quyền thi lễ, lặng thinh không nói một lời.

Âu Dương Thu hết sức lấy làm lạ thầm nhủ:

- Chẳng lẽ người của Ngân Kiều thôn thấy đều câm cả hay sao?

Điều lạ lùng hơn hết là La Võng Cơ kể từ lúc vào rừng thái độ đã đổi khác, vẻ mặt lại trở nên lạnh như băng sương.

Âu Dương Thu đưa mắt nhìn cửa công trang viện, chỉ thấy hai cánh cửa đen đóng chặt, bên trên có một tấm biển đen với ba chữ vàng “Ngân Kiều thôn” to lớn, sáng lấp lánh dưới ánh chiều tà.

Trên hai cánh cửa sơn đen cũng có hai câu đối chữ vàng là:

“Nước lặng cá nuốt bóng, hoa rộ chim khinh người.” Hai câu đối này nét chữ rất rắn rỏi, ý nghĩa cũng rất thoát tục, như là phủ đệ ẩn cư của một sĩ phu, chẳng ai ngờ đây là căn cứ địa của một tổ chức giang hồ.

Âu Dương Thu biết rất rõ về sự tích võ lâm, tuy từng nghe nói đến tên Hải Long hội, nhưng không rõ tôn chỉ của Hải Long hội thế nào?

Tuy nhiên, qua tác phong ngang tàng của Hải Đê Man Chu Nhân Sơ, chàng cũng nhận ra Hải Long hội hẳn là một bang phái hắc đạo.

Âu Dương Thu sau khi nhà gặp thảm biến và bao phen nếm trải hiểm nguy, ngay đến ba chị em nhà họ Lam thân thiết với chàng cũng muốn hạ sát chàng, nên đã tạo cho chàng lòng nghi kỵ đối với mọi người và mọi việc.

Lúc này, chàng chưa bước chân vào Ngân Kiều thôn mà đã gặp nhiều điều quái dị thế này, chàng không lòng đầy hoài nghi sao được?

Tuy nhiên, bản tính quật cường và lòng hiếu kỳ đã khiến chàng quyết định tiến vào Ngân Kiều thôn tìm hiểu sự thật, nên La Võng Cơ lặng yên trước cửa trang viện, chàng cũng thân nhiên đứng chờ diễn biến.

Khoảng thời gian sau nửa tuần trà, hai cánh cửa đen “kẹt” một tiếng mở ra.

La Võng Cơ lại như lúc ở trước rừng, với giọng lạnh băng nói:

- Vị âu Dương thiếu hiệp này là bạn của bản cô nương, bản cô nương phải đưa y vào trang.

Tám đại hán áo xám lại nhìn Âu Dương Thu như vậy, rồi cùng quay lưng lại.

Trước sau mười tám đại hán áo xám động tác hoàn toàn giống nhau, hiển nhiên đã trải qua một phen huấn luyện đặc biệt.

La Võng Cơ ngoảnh lại nói:

- Âu Dương huynh đệ, hãy đi theo ngu tử!

Đoạn dẫn trước đi vào cửa, Âu Dương Thu theo sát phía sau.

Trong cửa công là một bức vách chắn màu trắng, trên vẽ một con rồng vàng giỡn nước rất sinh động. Hai bên vách chắn đều có một cửa tròn khá rộng, đủ cho hai người cưỡi ngựa đi vào.

Một con đường lát đá dài mười mấy trượng, dưới cây cối che phủ, dẫn thẳng vào một gian đại sảnh đồ sộ.

Sân vườn rộng thế này nhưng lại hoàn toàn tĩnh lặng, không hề có một tiếng động khẽ, khiến người không khỏi dậy lên cảm giác ghê rợn.

Lát sau, hai người đã đi đến cuối con đường lát đá. Âu Dương Thu đưa mắt nhìn, chỉ thấy cửa sảnh mở toang, bên trong tuy có thấp nền nhưng vắng ngắt không một bóng người.

Tổng đà Hải Long hội sao lại vắng lặng thế này? Âu Dương Thu vừa định lên tiếng hỏi La Võng Cơ, ngay khi ấy vừa đặt chân lên thềm sảnh, chợt thấy ánh vàng lấp lóa, khiến chàng suýt kêu lên thành tiếng.

Chỉ thấy trong giữa đại sảnh có một bức bình phong bằng ván sơn đen, trên treo một thanh trường kiếm ánh vàng sáng chói và thân kiếm thêu một đóa hàn mai, ngù kiếm màu đỏ tươi dài hơn thước đung đưa theo gió, giống hệt như thanh kiếm khắc trên vách chấn trong Hàn Mai bảo.

La Võng Cơ thấy Âu Dương Thu dừng bước thờ thẩn nhìn thanh kiếm, bèn kéo tay chàng, thấp giọng nói:

- Âu Dương huynh đệ, trời tối rồi, hănh là huynh đệ đã đói, đi vào mau.

La Võng Cơ tuy vẫn mặt đanh lạnh, nhưng giọng nói thì rất dịu dàng.

Âu Dương Thu như đã hoàn toàn mất chủ động, lẳng lặng đi theo La Võng Cơ vòng qua bình phong ván.

Nhưng sau bình phong không có lối đi, Âu Dương Thu đang ngạc nhiên, chỉ thấy La Võng Cơ tiến tới ba bước, giẫm lên một miếng gạch vuông ba cái, vách tường liền có tiếng kèn kẹt vang lên, hiện ra một khung cửa vuông.

Trong thoáng chốc ấy, Âu Dương Thu đã nhìn thấy bên trong nhà cửa trùng trùng điệp điệp, thì ra còn có thế giới khác nữa.

La Võng Cơ lại quay ra sau khẽ nói:

- Âu Dương huynh đệ, qua khỏi sảnh phòng này là đến khu trung tâm của Ngân Kiều thôn, hãy nhớ kỹ lời dặn khi nãy của ngu tử.

- Quý phủ dường như có cơ quan trùng trùng, đâu đâu cũng có vẻ thần bí, tử tử dẫn tiểu đệ vào có tiện không?

La Võng Cơ không đáp, chỉ nhìn Âu Dương Thu nhoẻn miệng cười, rồi kéo chàng đi qua cửa vuông.

Hai người vừa đi qua khỏi cửa, lại nghe tiếng kèn kẹt vang lên, cửa vuông đóng lại.

La Võng Cơ giờ mới nói:

- Âu Dương huynh đệ hãy yên tâm, ngu tử mời huynh đệ đến đây hoàn toàn không có ác ý.

- Y tiểu đệ là...

Âu Dương Thu bỗng ngưng lời, thì ra chàng vừa thấy hai ả tỳ nữ đột nhiên xuất hiện.

Hai ả tỳ nữ này tuổi đều khoảng mười lăm mười sáu, áo váy xanh lục, tóc thắt hai bím, khá xinh đẹp, mỗi nàng tay cầm một chiếc cung dăng màu hồng phấn.

Họ xuất hiện quá đột ngột, Âu Dương Thu tưởng như họ từ trên trời giáng xuống, lại thêm dáng vẻ hết sức lạ lùng, càng khiến chàng thắc mắc khôn tả.

- Vị âu Dương thiếu hiệp này là bạn của ta, các người hãy đưa âu Dương thiếu hiệp đến phòng khách dùng trà, lát nữa ta đến ngay.

La Võng Cơ dặn xong hai tỳ nữ như người gỗ, không chờ Âu Dương Thu bày tỏ ý kiến, đã quay người phi thân vào rừng mát dạn.

Hại ty nữ áo lục giơ cung dăng lên, đưa mắt nhìn Âu Dương Thu, ra ý bảo chàng đi theo họ.

Âu Dương Thu thấy La Võng Cơ loáng cái đã mất dạng, bất giác cảm thấy sờ sợ. Nhưng sau một thoáng lưỡng lự, vẫn cất bước đi theo hai ả tỳ nữ.

Quanh qua rẽ lại, băng qua mấy con đường nhỏ cây cối um tùm, sau cùng Âu Dương Thu đã được hai tỳ nữ dẫn đến một ngôi nhà ba gian, có trúc xanh bao bọc hết sức trang nhã.

Ngôi nhà này rất thoáng mát, đầy đủ cầm kỳ thi họa, ngập tràn vẻ cổ kính.

Âu Dương Thu đảo mắt quan sát một hồi, hai tỳ nữ mang đến một ấm trà thơm, rút cho chàng một chung, ra ý bảo ngồi xuống dùng trà, rồi cầm cung dăng sóng vai nhau đi ra khỏi nhà.

Mùi trà thơm ngát khiến Âu Dương Thu cảm thấy cổ họng ngứa ngáy, vừa định cầm chung lên uống, bỗng nghe ngoài cửa vang lên một tiếng dăng hắng rất khẽ, liền động tâm đứng lên.

Ngay khi ấy, một chiếc lá vàng khô to cỡ bàn tay từ ngoài là đà bay vào, Âu Dương Thu liền vung tay chụp lấy.

Lá vàng đã nắm trong tay, nhưng chưa kịp nhìn kỹ, bỗng thấy bóng đỏ nhấp nhöhe, chàng giật mình liền tiếp thoái lui mấy bước.

Định thần nhìn kỹ, chỉ thấy La Võng Cơ mặt đầy vẻ hốt hải xuất hiện trước mặt:

- Thu đệ, đi mau, kéo trẻ chúng ta đều mất mạng.

La Võng Cơ vừa hỏi hả nói, vừa nắm tay Âu Dương Thu phóng đi ra ngoài.

Âu Dương Thu ngơ ngác hải:

- La tỷ tỷ, việc gì thế này?

- xuyt, đừng lên tiếng, chạy mau!

Hai người vừa lách qua khỏi hàng trúc xanh bao quanh nhà, ẩn nấp dưới một cây hoa rập rập, đã thấy bóng hai người áo xanh tay cầm trường kiếm phóng đi thẳng vào cửa

ngôi nhà hai người vừa rời khỏi Bởi chỗ hai người áo xanh đi qua cách chỗ ẩn nấp của Âu Dương Thu và La Vồng Cơ rất gần, nên hai người nhìn thấy rất rõ.

Âu Dương Thu rúng động cõi lòng, vừa định lao ra, nhưng bị La Vồng Cơ nắm giữ lại, kè tai khẽ nói:

- Hai ta đều không phải là địch thủ của họ, tuyệt đối đừng để cho họ phát giác.
- Tiểu tử, còn chưa mau ngoan ngoãn ra đây chịu chết hả?

Âu Dương Thu nghe nói liền đưa mắt nhìn, chỉ thấy hai người áo xanh đã từ trong nhà trở ra, đứng bên một khóm trúc, quét mắt nhìn quanh tìm kiếm. Trong số một người mảnh khảnh nói xong câu ấy, một chưởng vung ra, đẩy về phía một lùm cây hoa.

Lùm cây hoa ấy cách chỗ nấp của Âu Dương Thu và La Vồng Cơ tuy xa hơn hai trượng, nhưng hai người vẫn cảm thấy một luồng kinh phong ập đến lạnh buốt.

Hai người cùng bất giác rùng mình, Âu Dương Thu giờ mới biết sự lợi hại của hai người áo xanh, bèn cố nén lửa giận trong lòng, thàm nhủ:

- Khi nào Âu Dương Thu này học thành tuyệt kỹ hẳn tìm các người thanh toán món nợ máu kia cũng chưa muộn.

Người áo xanh chỉ nhẹ nhàng tung ra một chưởng, một lùm cây hoa liền tức lá bay cành rụng, chưởng kinh thật là khủng khiếp, khiến Âu Dương Thu cũng chẳng nhận ra được đó là môn võ công gì.

Người áo xanh thấp hơn bỗng ngạc nhiên kêu lên:

- Ủa, tên tiểu tử ấy ở đằng kia!

chưa dứt lời người đã tung lên, lao nhanh về phía trái nhà.

Người áo xanh mảnh khảnh thoáng tần ngần, rồi cũng tung mình theo sau, hiển nhiên họ đã phát giác phía ấy có động tĩnh khác lạ, tưởng lầm là Âu Dương Thu.

La Vồng Cơ thấy hai người áo xanh vừa khuất sau lùm trúc bên kia, liền vội nắm tay Âu Dương Thu phóng nhanh đi về hướng còn lại.

Không công của chàng vốn đã khá, lại thêm La Vồng Cơ quen thuộc đường lối, chỉ vài lượt tung mình hai người đã đến phía sau gian đại sảnh đã đi qua khi nãy.

La Vồng Cơ đưa mắt nhìn quanh, không thấy bóng người nào, bèn khẽ nói:

- Chúng ta chỉ cần qua khỏi gian đại sảnh này là đã thoát nửa phần nguy hiểm, nhưng...

- Tỷ tỷ đã biết cơ quan mở ngấm, vậy thì có gì là khó?

- Thu đệ không rõ tình hình trong Ngâm Kiều thôn, chúng ta vẫn từ trong đại sảnh thoát ra, khác nào thiêu thân lao vào lửa đỏ, tự chuốc lấy cái chết.

- Vậy chúng ta sao không vượt qua trên mái nhà?

- Trên mái nhà cũng nguy hiểm trùng trùng, nhưng đã đến nước này, chúng ta cũng chỉ còn cách ấy để thử thôi.

Hai người vừa định tung mình, bỗng nghe trong sân vườn vang lên một tiếng còi lạnh ló, cao vút tận mây xanh.

La Võng Cơ vừa nghe tiếng còi vừa giật nảy mình, sợ hãi nói:

- Thu đệ, nhanh lên!

Vừa dứt lời đã nắm tay trái Âu Dương Thu, tung mình lên mái đại sảnh.

Nhưng ngay khi hai người bốn chân sắp chạm vào mái ngói, bỗng một luồng kinh phong kèm theo tiếng rít lạnh ló ập đến như vũ bão.

Hai người đang lơ lửng trên không, liền bị đẩy lùi ra sau, rơi trở xuống đất, may nhờ khinh công cao minh nên chưa thọ thương.

Tiếp theo, một tiếng lạnh lùng vang lên:

- Tưởng là ai, thì ra là cô nương, sao không đi bằng lối cửa mà lại phóng qua Phi Hồng sảnh do Thanh Long đường quản hạt? Chẳng lẽ cô nương không biết lợi hại ư?

Dứt lời, một văn sĩ đầu đội khăn nho, mình mặc áo dài xám từ trên mái nhà nhẹ nhàng đáp xuống.

Văn sĩ này tuổi khoảng trên dưới ba mươi, mặt mày trắng trẻo, mày thanh mục tú nhưng thoảng vẻ xảo quyết tà ác, dáng người mảnh khảnh hạ xuống đất không một tiếng động khê, hiển nhiên võ công đã đạt đến trình độ thượng thừa.

La Võng Cơ tiến một bước, thản nhiên nói:

- Tuyệt kỹ Thanh Vũ Phiến của Triệu đường chủ quả là danh bất hư truyền...

văn sĩ áo xám không chờ La Võng Cơ dứt lời, chiếc Thanh Vũ Phiến trong tay phẩy nhẹ ra chiều rất tự đắc cười nói:

- La cô nương quá khen, chiếc Thanh Vũ Phiến này của tệt đường chủ sao thể sánh với Thần Thủ Tiên Võng của cô nương? Hắc hắc!

Tuy nhiên...

Y bỗng ngưng lời, đưa mắt nhìn chiếc quạt lông màu xanh to cỡ lá sen trong tay, nói tiếp:

- Khắp cõi đời này nếu luận về võ công trên phiến, tệt đường chủ không dám nói là duy ngã độc tôn, nhưng khắp mười ba tỉnh nam bắc chưa từng gặp địch thủ.

La Võng Cơ vờ làm ra vẻ khâm phục nói:

- Đương nhiên! Chẳng phải La Võng Cơ này xiêm nịnh, tuyệt kỹ độc môn Thanh Vũ Phiến của Triệu đường chủ, đồng đạo võ lâm khắp thiên hạ ai mà không biết? Chính vì vậy mà gia phụ trước nay vẫn xem Triệu đường chủ như tay phải tay trái.

Những lời tâm bốc ấy của La Võng Cơ lập tức có hiệu quả, chỉ thấy Triệu đường chủ mặt lộ vẻ vui sướng cười nói:

- La cô nương trước nay chưa từng khen ngợi ai bao giờ, hôm nay bỗng nhiên đổi khác, phải chăng là có việc cần đến tể đường chủ trợ giúp?

Đoạn liếc mắt nhìn Âu Dương Thu đang đứng sau lưng La Võng Cơ, nói tiếp:

- Người ta thường nói, trước mặt người thật không nói lời giả, nếu La cô nương quả có việc xin cứ nói ra, Thanh Vũ Phiến Triệu Tam Đường này chưa bao giờ nhường nhịn ai, nhưng chỉ cần là việc của cô nương, dù phải lên núi kiếm xuống biển lửa cũng chẳng từ chối.

La Võng Cơ nguyễn cho y một cái, dịu dàng nói:

- Triệu đường chủ tốt với tiểu muội thế này, tiểu muội sao dám nhận lãnh? Thật ra cũng chẳng có gì quan trọng cần nhờ...

Đoạn quay ra sau chỉ Âu Dương Thu nói tiếp:

- vị tiểu huynh đệ này là đệ tử mới thu nhận của gia sư Vô Ưu thượng nhân, do phụng mệnh gia sư đến đây tìm tiểu muội, phải lập tức trở về. Tiểu muội vì không muốn làm phiền đường chủ nên mới định vượt qua Phi Hồng sảnh đưa sư đệ rời khỏi trang, chẳng ngờ làm kinh động đại giá của đường chủ.

Thanh Vũ Phiến Triệu Tam Đường có địa vị đường chủ tôn cao trong Hải Long hội, đã thâm yêu La Võng Cơ từ lâu, nhưng vì nàng là con gái của đại long đầu Hoạt Diêm Vương La Tu, và lại lạnh lùng như băng sương, không giao thiệp với bất kỳ người đàn ông nào, nên đến nay vẫn chưa dám tỏ bày tình ý.

Giờ đây La Võng Cơ giả vờ thân mật với y, mặc dù trong lòng hồ nghi, nhưng sao chịu bỏ qua cơ hội hiển ân cần, lấy lòng giai nhân?

Đồng thời y cũng thấy Âu Dương Thu mặt đầy thẹn tím, quá ư xấu xí, nên sau khi La Võng Cơ nói ra mục đích, y bèn thâm nhủ:

- Hẳn nàng không bao giờ phải lòng tên tiểu tử xấu xí này, thôi thì sẵn tiện giúp nàng cũng chẳng hề gì.

Triệu Tam Đường sau một hồi ngẫm nghĩ, cười nói:

- Đã là cao tước của lệnh sư, bổn đường chủ càng phải đối xử tử tế hơn. Nhưng Phi Hồng sảnh này đã phong bế, nếu không có lệnh dụ của lệnh tôn, bất kỳ ai cũng không dám quyết định khởi động cơ quan cho người đi qua. Hơn nữa, cô nương hẳn đã nghe tin hiệu báo động, dường như có cao thủ võ lâm xâm nhập...

- Đường chủ đã không thể trợ giúp, tỷ đệ bọn này đành phải quay lại vậy Triệu Tam Đường vội nói:

- La cô nương, khoan đã!

La Võng Cơ dừng bước, quay nửa người lại lạnh lùng nói:

- Triệu đường chủ còn dạy gì nữa?

Triệu Tam Đường cười xởi lởi:

- Cô nương nói gì lạ vậy? Bồn đường chủ sao dám dạy bảo cô nương? Tín hiệu báo động ấy có lẽ chỉ là hậu viện, nhân lúc ở đây không có người, bồn đường chủ có một cách lưỡng toàn chẳng hay ý cô nương thế nào?

- Cách lưỡng toàn gì, xin đường chủ nói ra nghe thử?

Triệu Tam Đường đưa tay chỉ Phi Hồng sánh:

- Cô nương hẳn rõ là trên mái toàn là ám khí tuyệt độc, tuyệt đối không thể đặt chân lên. Muốn vượt qua là phải có chỗ mượn sức, nhưng thực tế không có, mà cửa ngấm trên vách sánh lại không thể mở, vậy thì chỉ có một con đường là vượt qua trên mái sánh mà thôi.

Đoạn ngẫm nghĩ một hồi, nói tiếp:

- Cách bây giờ là xin cô nương cùng lệnh sư đệ thi triển khinh công phóng lên trên mái sánh, rồi bồn đường chủ sẽ giúp sức một phiến là hai vị có thể vượt qua ngay. Như vậy đã không trái lệnh tôn mà lại Có thể giúp cô nương ra khỏi trang, chẳng phải lưỡng toàn là gì?

Tuy nhiên, bồn đường chủ có một điều kiện...

La Võng Cơ vội hỏi:

- Điều kiện gì?

Triệu Tam Đường mặt thoáng vẻ thần bí, kể tai La Võng Cơ nói:

- Cô nương phải bằng lòng làm vợ bồn đường chủ!

La Võng Cơ người thoáng run lên, nhưng liền ung dung nói:

- Được, tiểu muội bằng lòng!

Âu Dương Thu tuy không nghe hai người nói gì, nhưng đoán biết hẳn là trao đổi một điều kiện rất quan trọng.

Triệu Tam Đường vừa nghe La Võng Cơ ưng thuận một cách kiên quyết, vui mừng khôn xiết nói:

- Vậy thì cô nương hãy uống vào viên dược hoàn này để tỏ quyết tâm.

Đoạn từ trong lòng móc ra một viên dược hoàn màu bạc to cỡ hạt đào, bỏ trên lòng bàn tay.

La Võng Cơ nhường mày hỏi:

- Vậy là có ý gì?

Triệu Tam Đường cười nham hiểm:

- Cô nương sau khi uống vào viên dược hoàn này, trong vòng hai mươi bốn giờ phải trở về trang tìm bồn đường chủ, bồn đường chủ sẽ đưa thuốc giải cho cô nương uống vào, nếu không...

- Chết chắc chứ gì?

- Cô nương là người thông minh, Triệu Tam Đường không bao giờ làm điều không chắc chắn, cô nương hãy suy nghĩ kỹ.

- Thôi được, chúng ta quyết định như vậy.

La Võng Cơ nói xong, đưa tay cầm lấy dược hoàn, bỏ vào miệng nuốt ngay.

Âu Dương Thu định ngăn cản, nhưng đã muộn.

Triệu Tam Đường thấy La Võng Cơ đã nuốt dược hoàn liền cười nói:

- Xin mời cô nương!

La Võng Cơ lặng thinh, nắm tay Âu Dương Thu tung mình lên trên Phi Hồng sảnh, Triệu Tam Đường quả cũng giữ đúng lời hứa, khi hai người sắp hạ chân xuống mái nhà, y đã kịp thời phi thân lên quét ra một phiến, nhẹ nhàng đưa hai người qua khỏi Phi Hồng Sảnh, hạ xuống tiền viện.

La Võng Cơ vẫn không nói một lời, nhưng có vẻ rất căng thẳng, nắm tay Âu Dương Thu phóng nhanh về phía cổng Ngân Kiều thôn.

Đến dưới lầu cửa, sợ lại gặp nhiều phiền phức mất thời gian, bèn rón rén vòng sang bên, vượt qua bờ tường, vội vã phóng đi vào rừng.

La Võng Cơ thông thuộc đường lối, không gặp bất kỳ trở ngại nào, quanh qua quẹo lại mấy lượt đã ra khỏi rừng, đưa mắt nhìn quanh, thở phào một hơi dài rồi nói:

- Chúng ta phải chạy nhanh, trong đêm nay phải ra khỏi trăm dặm.

Âu Dương Thu thắc mắc:

- La tỷ tỷ...

- Thu đệ đừng nói nữa, chỉ cần chúng ta thoát khỏi trăm dặm là mọi sự tỷ tỷ đều có cách.

Đoạn liền nắm tay Âu Dương Thu, với hết tốc độ khinh công phóng đi.

Dưới ánh trăng, hai bóng người phóng nhanh như sao sẹt, vượt núi băng rừng, đi không ngừng nghỉ.

Âu Dương Thu nhận thấy tất cả những gì trong Ngân Kiều thôn thân bí khôn lường, và về dụng tâm của La Võng Cơ, chàng càng nghĩ càng thêm thắc mắc.

Vì sao nàng lại đưa chàng đến? Vì sao nàng lại mạo hiểm sinh tử dẫn chàng đào tẩu? Vì sao lại phải nội trong một đêm thoát ra khỏi trăm dặm?

Tất cả hành động ấy đều hết sức khó hiểu...

Âu Dương Thu vừa phóng đi vừa suy nghĩ, chuyến đi Ngân Kiều thôn này tuy suýt tán mạng, nhưng cũng chẳng phải không có thu hoạch, đó là hai người áo xanh cầm kiếm truy sát chàng dường như chính là hung thủ đã đột nhập Hàn Mai bảo tàng sát cả nhà của chàng trong đêm mưa gió bão bùng kia.

Phát hiện ấy đã khiến Âu Dương Thu càng nhận thấy tầm quan trọng của việc tìm danh sư học võ công, bởi những người mà chàng đã gặp trong Ngân Kiều thôn thấy đều võ công cao cường, so với chàng thật khác xa một trời một vực.

Nếu những hai người áo xanh kia đúng là kẻ thù của chàng, rất hiển nhiên cả Hải Long hội đều có liên quan, chàng tuy chưa từng gặp Hoạt Diêm Vương La Tu, nhưng qua ngoại hiệu y và võ công của thuộc hạ y, y hẳn là một nhân vật lợi hại, võ công cao thâm khôn lường, nếu muốn báo thù tiết hận là phải học thành võ công trác tuyệt Âu Dương Thu trong lúc suy tư đã theo La Võng Cơ phóng đi một mạch khoảng sáu bảy mươi dặm, trán đầm mồ hôi, vừa đói vừa khát, thật không còn sức chịu đựng nổi nữa.

Ngay khi ấy, bỗng nghe La Võng Cơ hét hoảng nói:

- Thu đệ, hãy cố gắng lên, lúc này rất là quan trọng, chừng nửa giờ nữa có lẽ chúng ta thoát ra ngoài trăm dặm, lúc ấy mới kể được là thật sự thoát khỏi vòng nguy hiểm.

Âu Dương Thu đưa mắt nhìn La Võng Cơ, thất mật nàng đầy vẻ lo lắng và trán cũng đầm mồ hôi, tuy không hiểu sự nguy hiểm mà nàng đã nói là chuyện gì, nhưng tin đó không phải nói ngoa, nên liền gật đầu, định thần đề khí, gom hết sức lực phóng đi.

Khoảng một khắc sau, La Võng Cơ bỗng dừng lại, thở dài thất vọng nói:

- Thu đệ, lỗi tại tử tử cả, lẽ ra không nên dẫn Thu đệ vào Ngân Kiều thôn, giờ thì chúng ta đều khốn cả, thật không ngờ gia phụ lại nhẫn tâm với tử thể này, quả nhiên không ngoài dự liệu của tử tử, gia phụ đã thả hai con ngao khuyến hung ác kia rồi.

Âu Dương Thu thắc mắc hỏi:

- Sao La tử tử biết là lệnh tôn đã thả ngao khuyến đuổi theo chúng ta.

- Tử tử đã ngửi thấy mùi đặc thù của ngao khuyến trong gió từ phía sau thổi đến, chỉ chốc lát là chúng đến đây ngay.

- Hai con ngao khuyến thì có gì lợi hại, cho dù chúng hung dữ, chẳng lẽ Chúng ta không trị nổi chúng hay sao?

- Nếu trị nổi thì tử tử đâu có thất vọng thế này?

La Võng Cơ dứt lời, bỗng nghe tiếng chó sủa vang, chỉ thấy hai bóng đen từ xa phóng đến nhanh như chớp.

Âu Dương Thu thấy vậy cũng không khỏi kinh hãi, vội nói mau:

- Vậy chúng ta chạy mau!

Đoạn liền nắm tay La Võng Cơ định phóng đi tiếp.

Nhưng La Võng Cơ thở dài nã ruột nói:

- Vô ích, chúng mà ngửi thấy rồi là chân trời góc biển cũng khó thể đào thoát.

Âu Dương Thu buông bàn tay run rẩy của La Võng Cơ ra, cúi lấy nhuyễn tiên bên lưng, vung lên nói:

- Tiểu đệ chẳng tin hai con súc sinh này làm gì được chúng ta!

- Thu đệ kháng cự cũng vô ích, chúng da dày lông cứng, không sợ bất kỳ binh khí nào...

La Võng Cơ tuy nói vậy, nhưng nàng cũng theo bản năng, từ trong túi áo lấy ra Thần Thủ Tiên Võng nắm trong tay ngưng thần giới bị, sẵn sàng ứng biến.

Ngay khi ấy, hai con ngao khuyến to cỡ bò con cũng đã chạy đến trước mặt, một con vòng ra phía sau, một con dừng lại trước mặt cách khoảng một trượng, lộ ra hai hàm răng trắng nõn sắc bén, cất tiếng sủa vang nhưng không tấn công ngay.

Âu Dương Thu tay thủ trường tiên ngưng thần nói:

- Sao chúng không tấn công ngay thế nhỉ?

- Hai con ngao khuyến này là dị chủng Tây Vực, hết sức thông linh, khứu giác có thể ngửi xa trăm dặm, nếu muốn chúng đuổi theo người nào, chỉ cần cho chúng ngửi quần áo là bảo đảm khó thể đào thoát.

Bởi chúng ta chưa thoát khỏi khứu giác của chúng nên mới bị chúng đuổi kịp. Nhưng chúng chưa tấn công ngay là vì tỷ tỷ quen biết chúng, có thể là định uy hiếp chúng ta quay về, lát nữa rồi Thu đệ sẽ hiểu. ôi...

La Võng Cơ chưa dứt lời, quả nhiên một con ngao khuyến hướng vào Âu Dương Thu sủa vang hai tiếng, hai chân trước cất lên, lao tới tấn công.

Âu Dương Thu buông tiếng quát rầm, trường tiên trong tay vung ra, nhanh như chớp quét ngang lưng ngao khuyến.

Con ngao khuyến ấy quả rất tinh ranh, trường tiên chưa quét đến đã lùi nhanh ra sau, rồi lộn nhào xuống đất lăn ra xa hơn trượng.

Âu Dương Thu đâu chịu buông lời, ngay khi ngao khuyến ấy đang lăn đi chưa kịp đứng lên, chàng đã đuổi theo đến, trường tiên với chiêu Long Trầm Thương Hải hung mãnh giáng xuống.

Chỉ nghe “bộp” một tiếng, lông khuyến tung bay, nhưng con súc sanh này không chút hề hấn gì, hai chân sau chỏi mạnh, lao đến tấn công hạ bàn của Âu Dương Thu.

Âu Dương Thu với thế Bình Lộ Thanh Vân tung mình lên cao, ngao khuyến lướt qua dưới chân.

Âu Dương Thu người đang trên không, trường tiên xoay tay với chiêu Thần Long Diệu Vũ quét xuống lưng ngao khuyến.

Lại “bộp” một tiếng, ngao khuyến trúng tiên lộn đi ba vòng mới đứng trở lên.

Lúc này, Âu Dương Thu mới liếc mắt nhìn về phía La Võng Cơ, thấy nàng đang dùng chưởng lực đấu với con ngao khuyến khác, tinh thể cũng khôn đốn chẳng kém mình.

Cục thế là hai người đấu với hai thú, xem ra rất công bằng, nhưng hai người thi thố hết bản lĩnh cũng không đã thương được hai con thú, trái lại chúng càng đấu càng thêm hung mãnh.

cứ tiếp tục thế này, sự thắng bại giữa người và thú kễ như đã được phân định, chỉ còn vấn đề thời gian nữa mà thôi.

Khoảng nửa giờ sau, Âu Dương Thu đã cảm thấy sức cùng lực kiệt, đưa mắt nhìn La Võng Cơ, nàng cũng đã hơi thở hào hển, nguy cơ đã đến gần.

Âu Dương Thu nhờ có thân pháp Hồi Phong Tam Hoàn mới tránh khỏi được mấy lần tấn công hung hiểm của ngao khuyển, nếu chỉ bằng nhuyễn tiên trong tay, e sớm đã tán mạng rồi.

Còn về phía La Võng Cơ sở dĩ vất vả hơn là bởi nàng dùng chưởng lực đương cự với ngao khuyển, còn như vì sao nàng không sử dụng binh khí độc môn Thần Thủ Tiên Võng, đó là bởi nàng biết rõ con súc sanh này rất là tinh ranh, nếu tung lưới ra mà không chụp trúng chúng thì càng nguy hiểm hơn.

Âu Dương Thu đang lúc giao đấu cực lực với ngao khuyển, bỗng nghe La Võng Cơ kinh hoàng hét lên, bất giác thấy phân tâm, liền bị ngao khuyển thừa cơ tung cho ngã lăn ra đất.

Khi chàng vội vàng đứng lên, chuyện quái lạ lại xảy ra.

Chỉ thấy con ngao khuyển đã tung ngã chàng lúc này đang ngoạm đít con ngao khuyển kia, cố sức kéo ra sau, như là răng cắn vào quá sâu không rút ra được.

Con ngao khuyển tấn công La Võng Cơ bị cắn đau, quay đầu lại phản công, thế là hai con thú hung mãnh cùng cấu xé nhau.

La Võng Cơ ngã trên đất, chưa thọ thương, nhưng đã ngất xỉu có lẽ bởi quá sợ hãi.

Âu Dương Thu chẳng hiểu vì sao lại xảy ra chuyện quái lạ như vậy, nhưng không có thời gian suy nghĩ, cúi xuống định bồng La Võng Cơ bỏ chạy, chợt thấy một chiếc lá úa to cỡ bàn tay rơi xuống trước mặt, liền nhặt lên xem, dưới ánh trăng chỉ thấy một hàng chữ:

“Người của Hải Long hội đã sắp đuổi đến, chạy mau.” Âu Dương Thu liền thất nhuyễn tiên vào lưng, nhét vội chiếc lá vào lòng, bồng La Võng Cơ lên, phóng đi về phía một ngọn núi cao ở phía trước cách khoảng bốn năm dặm.

Con người trong lúc nguy cấp, bản năng sinh tồn trong tiềm thức luôn phát sinh một sức mạnh hết sức thần kỳ giúp người thoát khỏi cơn hiểm nghèo.

Âu Dương Thu tuy trong lúc đói khát mỏi mệt, lại phải bồng theo La Võng Cơ, nhưng chàng vẫn cắn răng chịu đựng, gắng sức phóng đi một mạch, đến một sơn cốc chật hẹp trong ngọn núi ấy.

Chàng tìm một chỗ kín đáo, đặt La Võng Cơ xuống, thấy nàng vẫn hôn mê bất tỉnh, chàng thăm nhủ:

- Hay là do viên độc dược của Triệu Tam Đường phát tác? Nhưng Triệu Tam Đường rõ ràng đã nói là sau hai mươi bốn giờ độc dược mới phát sinh ra hiệu lực, lúc này tôi đã chỉ mới bốn năm giờ, sao thể...

chàng suy ngẫm một hồi, vẫn không sao hiểu nổi, đành trở ra ngoài, tìm đến một dòng suối, uống lấy một bụng rồi mới dùng hai tay vốc nước trở về chỗ kín đáo kia, đổ vào miệng La Vồng Cơ.

La Vồng Cơ lúc này tuy bất tỉnh nhân sự, nhưng hơi thở vẫn đều đặn, ngoại trừ sắc mặt lợt lạt, không còn gì khác lạ.

Âu Dương Thu hết sức thắc mắc, vì sao nàng lại thế này? Định xem xét thân thể nàng, nhưng hiềm vì nam nữ hữu biệt, sao thể tùy tiện động chạm?

Sau cùng, chàng quyết định xem hai bàn tay nàng trước, phải chăng có gì khác lạ rồi hằng tính.

Thế là, trước tiên chàng cầm tay phải La Vồng Cơ lên, chỉ cảm thấy tay nàng mềm mại như bông và nhẹ nhàng như không có gì cả.

Âu Dương Thu tuy mới hiểu chuyện nam nữ, nhưng trong đêm khuya trong chốn thâm sơn, một mình ở bên giai nhân, nắm lấy bàn tay ngọc ngà thế này cũng không khỏi tim đập dữ dội.

La Vồng Cơ hai tay đều nắm chặt lại, Âu Dương Thu gỡ tay phải nàng ra, Thân Vồng Tiên Thủ rơi xuống đất, trong lòng bàn tay không có gì khác lạ.

Rồi lại gỡ bàn tay trái, một vật màu vàng rơi ra, chỉ thấy trên lòng bàn tay có xâm một thanh kiếm nhỏ bằng mực đen, và trên thân kiếm cũng có một đóa hàn mai.

Trong Phi Hồng sảnh của Ngân Kiều thôn đã có treo một thanh kiếm vàng có hình hàn mai, vậy thì La Vồng Cơ là con gái của đại long đầu La Tu, trên tay có xâm biểu tượng như vậy chẳng có gì lạ, điều lạ là sao biểu tượng này lại giống hệt thanh kiếm trên vách chấn của Hàn Mai bảo, và trên những cao thủ võ lâm đã thảm tử gần đây vì sao cũng đều để lại thanh kiếm vàng hàn mai này?

Âu Dương Thu theo những vấn đề ấy suy luận, khẳng định những vụ án này nhất định có liên quan đến Ngân Kiều thôn, và bí mật cũng phải dò tìm từ Hàn Mai Kim Kiếm, đối tượng điều tra tốt nhất là La Vồng Cơ.

Nghĩ vậy, Âu Dương Thu càng nóng lòng làm cho La Vồng Cơ hồi tỉnh sớm hơn nhưng khổ nỗi chàng lại không biết y lý, biết làm sao đây?

Đang sốt ruột, bỗng phát hiện vật màu vàng đã rơi xuống bên cạnh La Vồng Cơ, vội cầm lên xem, thì ra lại là một chiếc lá vàng, mở ra xem, bên trong là một viên dược hoàn màu đỏ thom phức và một hàng chữ nhỏ:

“Nàng ta vận công lực quá sức nên khiến độc dược phát tán sớm hơn, mau cho uống vào dược hoàn này sẽ khỏi ngay.” Âu Dương Thu xem xong vui mừng khôn xiết, liền phanh miệng La Vồng Cơ ra, nhét dược hoàn vào miệng nàng.

Lúc này chàng chợt nhớ đến chiếc lá vàng đã chộp lấy trong ngôi nhà ba gian, bởi cấp bách nên chưa xem kỹ, nhưng đã cất trong túi áo, liền móc ra cùng với chiếc lá cảnh báo lúc đang giao đấu với ngao khuyển.

Chàng đặt cả ba chiếc lá vàng lên mặt đất, chỉ thấy chiếc đầu tiên có bốn câu thơ, chính là bài thơ mà lão nhân đã gặp trên Nhị Hải đã ngâm, nhưng sau bài thơ có một chữ “nam”.

Ba chiếc lá vàng đều bằng nhau, hiển nhiên được hái trên một cây, và chữ viết trên lá cũng giống như nhau, rõ ràng là do một người viết ra.

- Ô! Lão tiên bói! Nhất định là ông ấy... ông ấy luôn luôn ngầm trợ giúp mình.

Chàng ngẫm nghĩ một hồi, bỗng mừng rỡ reo lên:

- Hẳn là vị lão tiên bói ấy...

- Ai là lão tiên bói vậy?

La Võng Cơ hỏi xong, bật người ngồi dậy.

Âu Dương Thu thấy La Võng Cơ đã hồi tỉnh, càng thêm mừng rỡ:

- Ô! La tử tử không hề gì chứ? Lão tiên bói chính là ông ấy, ông ấy chính là lão già ấy mà! Tử tử xem đây là gì?

Đoạn đưa tay chỉ ba chiếc lá vàng trên mặt đất.

La Võng Cơ đưa mắt nhìn, thắc mắc hỏi:

- Đây thật ra là việc gì vậy?

Âu Dương Thu bèn kể lại các trường hợp có được ba chiếc lá vàng, sau cùng nói:

- Vị lão tiên bói này hẳn là một thần tiên, không chừng chính là Thái Hư thượng nhân mà tiêu đệ đang tìm cũng nên.

La Võng Cơ trầm ngâm:

- Vậy là lúc tử tử đi ngang Phi Hồng sảnh định đến nhà bếp dọn a hoàn lo thức ăn cho Thu đệ, bỗng thấy phía trước có một bóng người lạ, bèn sinh nghi đuổi theo. Nào ngờ bóng người ấy trông chậm chạp nhưng thực ra thân pháp nhanh khôn tả, tử tử đuổi theo đến ngoài thư phòng của gia phụ, bóng người ấy loáng cái đã mất dạng. Nhưng tử tử đã tình cờ nghe được cuộc nói chuyện giữa gia phụ với đường chủ Bạch Hồ đường là Thủy Thượng Phi Ngụy Minh Viễn, cùng đường chủ Hình đường là Quỷ Kiến Sâu Hồ Chấn Sơn, và bảo hai người đến khách giá bắt Thu đệ, nên tử tử mới vội đến khách giá báo tin bảo Thu đệ đào tẩu. Sau đó Ngụy minh Viễn và Hồ Chấn Sơn đến khách giá, thấy không có Thu đệ, lại truy tìm theo hướng ngược lại và tín hiệu báo động nổi lên lâu vậy mà không có người đuổi theo chúng ta, nhờ vậy chúng ta mới ung dung thoát khỏi Ngân Kiều thôn, hẳn đó cũng là do vị lão tiên bói ấy đã đánh lạc hướng bọn họ, nếu không chúng ta khó mà thoát thân được.

- Tử tử suy luận không sai, nhưng tiêu đệ không hiểu vì lẽ gì tử tử lại vì tiêu đệ mà chẳng quản phản bội lệnh tôn, thậm chí hy sinh cả tính mạng để cứu tiêu đệ?

- Tử tử cũng chẳng hiểu vì lẽ gì, chỉ cảm thấy thích mến Thu đệ là phải làm vậy thôi!

Âu Dương Thu cảm động đến cơ hồ rơi lệ:

- Tỷ tỷ tốt với tiểu đệ thế này, tiểu đệ không biết rồi đây sẽ báo đáp thế nào, nhưng tiểu đệ không hiểu, lệnh tôn với tiểu đệ không thù không oán, vì sao lại định bắt giết tiểu đệ thế này?

La Võng Cơ nhẹ lắc đầu:

- Tỷ tỷ cũng không rõ, chỉ nghe họ nói trong thư phòng là “tuyệt đối không thể buông tha” Thu đệ, ngoài ra tỷ tỷ không còn lòng dạ để nghe nữa.

- Vậy Âu Dương Thu vốn định hỏi Hải Long hội trước kia có hiềm khích với gia phụ chàng hay không, nhưng nghĩ lại hiện chưa đúng lúc, nên lái sang chuyện khác nói:

- Nghe nói Nhị Hải cư sĩ và Lam Tâm Long phụ phụ sau khi chết trên mình đều có một biểu tượng Hàn Mai Kim Kiếm, giờ lại thấy trên lòng bàn tay trái tỷ tỷ cũng có xâm hình một thanh kiếm như vậy, chẳng hay tỷ tỷ nhận thấy sao về những điều này?

La Võng Cơ thở dài:

- Tỷ tỷ tuy là con gái của đại long đầu Hải Long hội, nhưng không hề biết chút gì về tình hình trong hội, còn về hình thanh kiếm xâm trên lòng bàn tay, tỷ tỷ tuy từng hỏi gia phụ, nhưng chưa được gia phụ trả lời rõ.

Âu Dương Thu thấy vẻ mặt và lời nói của La Võng Cơ rất chân thành, nên không chút nghi ngờ, đưa mắt liếc nhìn ba chiếc lá vàng trên mặt đất nói:

- La tỷ tỷ biết nhiều hiểu rộng, thử suy nghĩ có hiểu bốn câu này không? Và vì sao bài thơ này lại có thêm một chữ “nam?” La Võng Cơ vừa lẩm bầm đọc vừa suy nghĩ một hồi, bỗng mừng rỡ reo lên:

- Thu đệ! Chí nguyện của đệ đã sắp thực hiện được rồi!

Âu Dương Thu vội hỏi:

- Tỷ tỷ muốn nói là chí nguyện tâm sư học võ của tiểu đệ đã sắp thực hiện được rồi ư?

- Đúng vậy!

- Tỷ tỷ đã hiểu ra từ bốn câu thơ này ư?

La Võng Cơ quả quyết:

- Không sai, nếu không nhờ chữ “nam” của hướng nam này, thật tỷ tỷ không sao suy đoán ra được.

- Có phải Thái Hu thượng nhân ở hướng nam không?

- Đúng vậy, câu thứ ba trong bài thơ chẳng phải “Thượng Đẳng Vô Lượng” là gì? Vô Lượng chính là một ngọn núi cao ở phía nam Đại Lý, có nghĩa là lên được núi Vô Lượng mới trở thành cô nhân, hai từ “cô nhân” đây hẳn nhiên là cao nhân. Và chữ đầu của ba câu trước là “Thái Thượng Nhân” còn chữ nhân thì lại ở chữ sau cùng của câu cuối, nên mới chẳng dễ hiểu ra.

Âu Dương Thu đứng phất dậy, hớn hờ nói:

- La tử tử, tiểu đệ hiểu ra rồi! Vậy nghĩa là Thái Thượng Nhân ở trên núi Vô Lượng, lên trên núi Vô Lượng là sẽ tìm gặp lão nhân ấy, tìm gặp lão nhân ấy thì mới học được võ công tối cao, trở thành người kiệt xuất nhất trên đời.

La Võng Cơ gật đầu:

- Giải thích như vậy không sai!

Đoạn làm ra vẻ thần bí hỏi:

- Vậy Thu đệ phải đáp tạ tử tử này cách nào đây?

Âu Dương Thu thoáng ngẫm nghĩ:

- Tiểu đệ với tử tử cùng đi học võ công, sau khi xuất đạo tiểu đệ cùng tử tử sẽ đối xử thật tốt với tử tử được không?

La Võng Cơ thở dài:

- Lòng tốt của Thu đệ, tử tử chỉ có thể nhận nửa phần sau, còn nửa phần trước tử tử đành tâm lĩnh.

- Vì sao tử tử lại không thể cùng tiểu đệ?

- Gia sư Vô Ưu thượng nhân tự tin là người cao nhất trong võ lâm hiện nay, sao chịu để cho tử tử từ bỏ? Và lại, tử tử còn có việc quan trọng cần phải làm.

Âu Dương Thu ngẫm nghĩ hồi lâu, thật không sao tìm ra được cách có thể khiến La Võng Cơ cùng đi tầm sư học võ, hết sức lo lắng khó xử.

La Võng Cơ đưa mắt nhìn trời, từ từ đứng lên nói:

- Trời sắp sáng rồi, tử tử cùng Thu đệ đến dưới núi Vô Lượng rồi...

Bỗng nghe tiếng gió vù vù, La Võng Cơ vội ngưng lời, nắm tay Âu Dương Thu kéo thụp xuống ẩn nấp.

Hai người nhờ đá núi che chắn, đưa mắt nhìn vào hạp cốc, chỉ thấy hai bóng người khổng lồ phóng nhanh qua trước mặt hai người, làm dậy kinh phong cuốn tung cả cát đất, rừng cây khua động.

La Võng Cơ lè lưỡi, thầm mừng chưa bị hai người khổng lồ phát giác.

Âu Dương Thu sực nhớ lại chuyện ở Mã Lộc trại, liền khẽ nói:

- La tử tử, tiểu đệ đã từng gặp hai người khổng lồ này rồi, họ có liên quan với vụ huyết án của phái Bình Giang, chúng ta bám theo mau.

La Võng Cơ thấy Âu Dương Thu có vẻ nghiêm túc và hồi hã, biết là sự thể rất hệ trọng, nên không tiện hỏi, cùng thi triển khinh công đuổi theo hai người khổng lồ.

Hai người khinh công đều cao minh, chỉ lát sau đã ra khỏi hạp cốc, phóng mắt nhìn quanh, bốn bề vắng ngắt, nào thấy bóng dáng của hai người khổng lồ?

Lúc này mặt trăng đã lặn, mây trắng đầy trời, vàng thái dương vừa ló dạng, đồng cỏ mênh mông không một bóng người.

Hai người dừng lại, La Vồng Cơ ngạc nhiên nói:

- Rõ ràng trông thấy họ phóng đi ra ngoài cốc, dù thân pháp nhanh đến mấy chúng ta cũng có thể nhìn thấy bóng của họ, vậy mà...

Âu Dương Thu tiu nghiu tiếp lời:

- Tiểu đệ đã từng gặp hai người khổng lồ này trong tổng đà phái Bình Giang ở Mã Lộ Trại, cũng đuổi theo một hồi thì bị bỏ rơi... La tử tử thấy khinh công của hai người khổng lồ này có đáng kể được là nhân vật tuyệt đỉnh trong giới võ lâm hay không?

La Vồng Cơ giọng cảm khái:

- võ Công uyên bác như biển cả mênh mông, không có bờ bên, tử tử hành tẩu giang hồ đã mấy năm, trước nay rất cao ngạo tự phụ, nay mới nhận thấy mình thật là ấu trĩ và nhỏ bé. Khinh công của hai người khổng lồ này tuy chưa kể được là tuyệt đỉnh trong giới võ lâm hiện nay nhưng cũng là bậc cao thủ tử tử chưa từng gặp.

- Tiểu đệ chưa hiểu mấy về ý của tử tử, chẳng lẽ trên đời này còn có người cao hơn họ nữa sao?

- Đương nhiên! Chẳng hạn như vị lão tiên bói đã ngấm ngấm trợ giúp chúng ta, chẳng khác nào thần tiên, dĩ nhiên hơn xa hai người khổng lồ không lai lịch này. Đừng nói gì khác, chỉ việc lão tiên bói đi lại tự ý trong Ngân Kiều thôn cũng đủ khiến người không thể tưởng tượng nổi.

Âu Dương Thu động tâm nói:

- Tử tử muốn nói là Ngân Kiều thôn đầy rẫy những cơ quan mai phục, không dễ ra vào phải không?

- Tử tử không dám nói Ngân Kiều thôn là đầm rồng hang hổ, nhưng trên đời này chưa ai từng có thể tự ý đi lại trong Ngân Kiều thôn, vậy mà vị lão tiên bói ấy chẳng những xem Ngân Kiều thôn như bình địa, mà còn bốn cọt các cao thủ của Ngân Kiều thôn như là trẻ con, chẳng phải là quá thần kỳ ư?

Trong lúc hai người trò chuyện, mặt trời đã dần lên cao, ánh bình minh rực rỡ soi khắp mặt đất.

Âu Dương Thu giờ đã biết đại khái về Ngân Kiều thôn, bèn nói:

- La tử tử nói rất đúng, vị lão tiên bói ấy quả khiến người không sao lường nổi, giờ hai người khổng lồ đã mất tích rồi, chúng ta hãy đến đằng trước tìm một thị trấn ăn chút gì lót dạ, tiểu đệ thật đã đói quá rồi.

La Vồng Cơ nhìn quanh một hồi, gật đầu nói:

- Đi về phía nam chừng mười mấy dặm là Mã Nhai trấn rất đông đúc, chúng ta hãy đến đó ăn uống rồi tử tử cái nam trang đưa Thu đệ đến núi Vô Lượng.

Thế là, hai người với tốc độ trung bình phóng đi trên đường cái quan tiến về phía nam.

Nơi đây vẫn còn là chân núi gồ ghề, tuy nói là đường cái quan, nhưng cũng chỉ rộng hơn đường huyện lỵ một chút thôi. Nếu là người thường, dĩ nhiên đi lại khó khăn, nhưng đối với người võ lâm thì chẳng đáng kể gì.

Hai người đang phóng đi, La Võng Cơ bỗng quay sang Âu Dương Thu hỏi:

- Thu đệ, đệ nói là đã từng gặp hai người khổng lồ ấy tại Mã Lộ trấn, nhưng ở trong tình huống thế nào vậy?

Âu Dương Thu ngẫm nghĩ trong chốc lát, bèn lần lượt kể lại những ai đã chứng kiến tại tổng đà phái Bình Giang trong đêm nọ.

Nghe xong, La Võng Cơ biến sắc mặt, hồi lâu không thốt nên lời.

Đi được mấy bước, vẻ mặt nặng nề nói:

- Thu đệ khẳng định hai tử thi ấy đã bị người khổng lồ mang đi ư?

- Tiểu đệ ở trong linh đường nhìn thấy rất rõ nên mới đuổi theo, nhưng đã bị họ bỏ rơi bên bờ Bình Giang.

La Võng Cơ ngẫm nghĩ một hồi, lại hỏi:

- Hiện đang là mùa thu, người chết sau hai mươi bốn giờ hãn thi thể đã bắt đầu hôi thối, nhưng theo lời Thu đệ thi thi thể của Lam Tâm Long phu phụ trong áo quan vẫn như còn sống, vậy Thu đệ có tin đó có đúng là di thể của họ không?

Âu Dương Thu chột hiệu:

- Điều ấy lúc bấy giờ tiểu đệ chưa nghĩ đến, nếu không nhờ tỷ tỷ nhắc, tiểu đệ La Võng Cơ thờ dài ngắt lời:

- Thi thể trong quan tài mà Thu đệ trông thấy là giả, thi thể thật của Lam Tâm Long phu phụ sớm đã bị đánh tráo rồi. Vậy xem ra theo lời vị lão tiên bối ấy, hiện nay trong võ lâm đang nhen nhúm một hào kiếp ghê gớm, phải cần chúng ta ra sức cứu vãn, đó chẳng phải những lời vô cớ. Qua việc lão nhân gia ấy luôn ám trợ chúng ta và chỉ điểm Thu đệ đến núi Vô Lượng tâm sư học võ, chứng tỏ vị lão tiên bối này ắt hẳn là một kỳ nhân dị sĩ giàu lòng từ bi, tuy muốn cứu vãn kiếp nạn võ lâm, nhưng bản thân lại không muốn dây vào chuyện thị phi giang hồ, đó thì chẳng rõ là vì nguyên do gì?

Âu Dương Thu dừng lại, nôn nóng hỏi:

- Có phải tỷ tỷ đã suy ra được việc trọng đại gì qua cái chết của nghĩa phụ và nghĩa mẫu tiểu đệ không?

- Việc ấy tuy hiện giờ tỷ tỷ không dám quả quyết, nhưng đã có lần tỷ tỷ nghe gia sư kể lại, hồi ba mươi năm trước, chương môn nhân các đại môn phái võ lâm đã có một lần tụ hội trên đỉnh Nga My ở Tứ xuyên, trong buổi họp ấy chẳng hiểu vì lẽ gì đã liên thủ đánh một người võ công và y thuật rất cao cường, người ấy không chống cự nổi đã bị bắt...

La Võng Cơ bỗng ngưng lời, đưa mắt nhìn phía trước, nắm tay Âu Dương Thu nói:

- Chúng ta đừng mãi nói chuyện quên mất đi đường.

Thế là, hai người lại thừ thả bước đi.

Âu Dương Thu tò mò hỏi:

- Người có võ công và y thuật cao cường ấy đã chết rồi phải không?

La Võng Cơ lắc đầu:

- Không, nếu đã chết thì ngày nay đâu có chuyện rắc rối và thảm sát thế này.

- Vậy thì đã xử người ấy thế nào?

- Lúc bấy giờ có một vị đạo trưởng danh hiệu là Xích Thủ Đồ Long đã đề nghị chặt đi tứ chi người ấy rồi ném xuống vực thẳm, nói là ông ta đã tinh thông y thuật, để xem có thể nổi lại tứ chi đã bị chặt đứt hay không?

- Vậy ông ấy có nổi lại được hay không?

- Tỷ tỷ sao biết được? Nhưng trước khi người ấy bị ném xuống vực thẳm có nói một câu hết sức ghê gớm...

- Câu nói ghê gớm gì vậy?

- Người ấy nói là nếu không chết, ba mươi năm sau sẽ giết sạch những người đã có mặt tại đó.

- Vậy thì có liên quan gì đến ngày nay kia chứ?

- Đương nhiên là có, vì người ấy còn nói là: “tứ chi tuy đã cụt, không thể chính tay lấy mạng các ngươi, nhưng ta sẽ chọn một trăm cao thủ võ lâm làm nô lệ, chấp hành nhiệm vụ của ta.”